

Jorika

Václav Neckář

Na třetím hradním nádvoří
Ke mně i kámen hovoří
Když vzpomínám na Joriku
A stojím sám

Chtěla znát Svatovítský chrám
Já jí řek, že jsem kastelán
A oceán jí z vlasů dých
Tu vůni znám

Pak jsme si klekli před oltář
Před sebou vidím její tvář bílou
Když nás za těch pár krátkých chvil
Sen zasnoubil, sen zasnoubil

Co řekla pak, se nedovím
Snad „mám tě ráda“, co já vím
Ó, Joriko, vždyť tvojí řeč já neumím

Tam, kde sníh nikdy neroztál
Snad někde žije sama dál
Má Jorika, a já jsem jí svou píseň dal

Když vítr hvízdá nad plání
Zapřahá soby do saní, má Jorika
Už nikdy víc ji nepotkám

Tak stal se ze mě samotář
Před sebou vidím její tvář bílou
Když nás za těch pár krátkých chvil
Sen zasnoubil, sen zasnoubil

V duchu jí denně zahřívám
Svůj kabát přes ramena dám
A po mracích zář sluneční jí posílám